

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **M. M.**
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčkova 42, 615 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2020, č. j. KUZL 82780/2020, sp. zn. KUSP 37798/2020 ÚP-IS,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 16. 12. 2020, č. j. KUZL 82780/2020, sp. zn. KUSP 37798/2020 ÚP-IS **se ruší** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to k rukám jeho advokáta, JUDr. Radka Ondruše, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Holešov, odbor územního plánování a stavebního řádu (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo „stavební úřad“), kterým rozhodl o tom, že žalobce není účastníkem územního řízení o umístění stavby „*Stan pro skladování v areálu společnosti VINAMET CZ s.r.o. v Kurovicích*“ na pozemcích parc. č. 411 (ostatní plocha), 412 (ostatní plocha) a 419 (ostatní plocha) v katastrálním území Kurovice (dále jen „stavba“) vedeného pod č.j. HOL-9030/2020/SÚ/Sa, sp. zn. 1849/2020 na základě žádosti společnosti VINAMET CZ s.r.o., Dělnická č. p. 566/12, 736 01 Havířov.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že v důsledku umístění navrhované stavby nebude nijak ovlivněna kulturní památka (tj. tvrz na pozemku st. p. XC v k. ú. K.) ani životní prostředí, což v konečném důsledku vyplývá z koordinovaného závazného stanoviska Městského úřadu Holešov ze dne 17. 3. 2020, č. j. HOL-4882/2020/ŽP/PN, neboť dle zmiňovaného koordinovaného závazného stanoviska byl záměr vyhodnocen kladně z hlediska odpadového hospodářství a vodohospodářských zájmů a nejsou jím dotčeny zájmy ochrany ovzduší, ochrany zemědělského půdního fondu, ochrany přírody a krajiny, ochrany lesního a půdního fondu a hospodaření v lesích a ochrany státní památkové péče. Stavební úřad v odůvodnění napadeného usnesení shrnul důvody, na jejichž základě nemůže být žalobce v důsledku umístění navrhované stavby dotčen na svých věcných právech. Dále žalovaný uvedl, že skutečný účel posuzovaného výrobku je uveden v dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí o umístění stavby, přičemž případná budoucí změna účelu užívání stavby se bude posuzovat podle pravidel stanovených v § 126 a § 127 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), (dále jen „stavební zákon“). Spory ve věci užívání kanalizace mezi žalobcem a žadatelkou nemají na posouzení věci vliv, neboť navrhovaná stavba nebude připojena na technickou infrastrukturu a dešťové vody budou likvidovány vsakem na okolním pozemku. Dále, je-li navržena podlaha z betonových panelů, nemůže dojít k žalobcem tvrzenému vsaku sypkých hmot do podloží a následné kontaminaci vodního zdroje. S ohledem na údaje uvedené v souhrnné technické zprávě a na charakter stavby nedojde k navýšení dopravní zátěže, pachové zátěže, prašnosti, hluchnosti ani vibrací. Žalovaný proto dospěl k závěru, že stavební úřad správně usoudil, že žalobce nemůže být dotčen na svých věcných právech a nemůže tak být účastníkem územního řízení o umístění stavby ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona.

II. Shrnutí žalobních argumentů

3. Žalobce se v žalobě namítá, že napadené rozhodnutí, stejně tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je nepřezkoumatelné a nezákonné.
4. Žalobce považuje za nesporné, že je vlastníkem pozemků, které sousedí s pozemky, na kterých má být stavba postavena, a to pozemků parc. č. st. XC, jehož součástí je stavba – gotický hrad, parc. č. XB, par. č. XD a parc. č. XA, vše k. ú. K., kdy i podle žalovaného je mezi pozemky ve vlastnictví žalobce a pozemky, na kterých má být stavba postavena vzdálenost cca 90 m.
5. Stavební úřad žalobci upřel postavení účastníka z toho důvodu, že podle jeho názoru územním rozhodnutím o umístění stavby nemůže být dotčeno vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemkům parc. č. XA a XB v katastrálním území K. jejichž vlastníkem je žalobce. Žalobci vadí, že stavební úřad u žádného z důvodů, kterými odůvodnil svůj závěr, jasně nekonstatoval, že tyto skutečnosti (vzdálenost stavby od pozemku žalobce, výška hřebenu stanu nepřesahuje výšku okolních budov apod.) reálně nastanou. Naopak konstatoval, že

tomu tak má být, a to na základě předložené dokumentace. Na jednu stranu tedy stavební úřad nemá postaveno najisto, že tato tvrzení budou odpovídat skutečnosti, na druhé straně nedává žalobci možnost účastnit se řízení a ověřit si projektovou dokumentaci a podklady řízení, tedy ověřit, zda se tvrzení stavebníka zakládají na pravdě.

6. Žalobce zdůraznil, že na jeho pozemku par. č. st. XC je postavena kulturní památka – středověký hrad (dříve tvrz). Jakákoliv stavba průmyslových objektů v bezprostřední blízkosti kulturní památky proto musí být přezkoumána, zda nebude zasahovat do zájmů vlastníka kulturní památky nad přijatelnou úroveň. Žalobce má navíc důvodné pochybnosti, zda správní orgány hájí veřejný zájem na ochraně kulturního dědictví. Z tohoto důvodu měl a má zájem jako účastník kontrolovat, zda není zájem na ochraně uvedené kulturní památky dotčen.
7. Žalobce dále namítá, že koordinované závazné stanovisko Městského úřadu Holešov ze dne 17. 3. 2020, č. j. HOL-4882/2020/ŽP/PN, na které odkazuje stavební úřad ve svém rozhodnutí se nijak nezmiňuje o ochraně památkové péče.
8. Žalobce má rozhodnutí stavebního za nepřezkoumatelné, jelikož nereagovalo na jím odkazovanou judikaturu správních soudů. Dle názoru žalobce, tím, že stavební úřad uvedl činnosti, kterými by žalobce mohl být dotčen, potvrdil zájem žalobce na tom, aby byl účastníkem řízení. Zdůraznil, že dle konstantní judikatury není třeba, aby námitkám účastníka bylo vyhověno. Postačí, že je možné, že jim může být vyhověno. Žalovaný tuto vadu nezhojil.
9. Žalobce se v žalobě také detailně zabýval rozbořem pojmu „stan“ a konstatoval, že zcela zjevně se nejedná o stavbu stanu, ale haly.
10. Žalobce dále vytkl, že správní orgány se nijak nezabývaly jeho námitkou, že v případě, kdy žalobce není účastníkem územního řízení, nemá jak zkontrolovat, že vzdálenost stavby od hranice pozemku odpovídá. Navíc správní orgány nevzaly v úvahu ani výšku žalobcova hradu a s tím spojený výhled na stavbu.
11. Žalobce dále upozornil, že mezi ním a žadatelem probíhá spor o užívání kanalizace, která je ve výlučném vlastnictví žalobce. Z toho důvodu má žalobce právo ověřit, jakým způsobem bude „stan“ fungovat, kolik pracovníků se předpokládá, že budou „stan“ a skladované materiály obhospodařovat, kde se budou umývat, kde budou vykonávat potřebu a jakým způsobem bude řešen jejich podíl na odpadních vodách. Ani s touto námitkou se však žalovaný dle žalobce řádně nevypořádal.
12. Žalobce poukázal i na skutečnost, že žadatel má podle tvrzení stavebního úřadu v úmyslu ve „stanu“ skladovat mimo jiné sypké směsi, takže není možné vyloučit, že nedojde k vsáknutí částí těchto hmot do podlahy a ke znečištění spodních vod. Žalovaný k tomu konstatoval, že je-li navržena podlaha z betonových panelů, nemůže dojít žalobcem tvrzenému vsaku sypkých hmot do podloží a následné kontaminaci vodního zdroje. V koordinovaném závazném stanovisku je ale uvedeno, že podlaha bude provedena ze silničních panelů volně kladených. Volně kladené panely zcela jistě nebudou pevně spojené a nebezpečí zatečení a následného vsáknutí sypkých směsí v rozestupech mezi panely je i vzhledem k charakteru stavby zvýšené.
13. Žalobce namítl, že vzhledem k účelu stavby (skladování sypkých směsí) není postaveno najisto, že nemůže dojít ke kontaminaci spodních vod. Z tohoto důvodu má žalobce za to,

že pokud žalobce nebude účastníkem řízení, možnost ověření, zda nebezpečí kontaminace skutečně nehrozí, mu bude odepřena.

14. Žalobce poukázal i na skutečnosti, že pokud nebude účastníkem řízení, nebude mít možnost ověřit, zda se údaj o frekvenci dopravní obsluhy zakládá na pravdě. Přitom je třeba zdůraznit, že jediná příjezdová cesta vede v bezprostřední blízkosti pozemků žalobce včetně hradu, nákladní vozidla proto budou nucena po této cestě jezdit, a to i v případě velkých historických akcí, které žalobce pořádá a do budoucna má v úmyslu na hradě dále pořádát. Vzhledem k předmětu podnikání žadatele skladování navíc není vyloučeno, že žadatel začne stan užívat i jako překladiště, což by frekvenci jízd zcela zásadním způsobem navýšilo.
15. Dále žalovaný namítl, že vzhledem ke skutečnosti, že není postaveno najisto, jaké konkrétní materiály bude žadatel ve „stanu“ skladovat, není možné konstatovat, že nedojde k navýšení prašnosti či pachové zátěže. Skladování sypkých směsí pak vždy představuje zvýšené nebezpečí vyšší prašnosti. Je proto zřejmé, že skladováním materiálu ve „stanu“ hrozí zvýšené nebezpečí zásahu do uživatelského komfortu žalobce.
16. Žalobce také namítá, že o věci rozhodovaly vyloučené orgány a osoby, proti nimž podal námitky podjatosti, o kterých nebylo v době podání žaloby rozhodnuto.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

17. Žalovaný ve vyjádření nejprve uvedl, že při přezkoumání spisu předloženého stavebním úřadem spolu s podaným odvoláním zjistil, že obec Kurovice (tj. účastník řízení) uplatnila podáními ze dne 6. 4. 2020 a 15. 4. 2020 námitku systémové podjatosti tehdejšího hejtmana Zlínského kraje Jiřího Čunka, jemu podřízených osob (zejména pak ředitele Krajského úřadu Zlínského kraje a jemu podřízených osob nadřízeného stavebního úřadu, zejména pak Mgr. I. Š., který je chybně označován jako Mgr. R. Š.) a dále všech oprávněných úředních osob správních úřadů v územní působnosti Krajského úřadu Zlínského kraje, zejména pak stavebního úřadu v Holešově. Městský úřad Holešov v této souvislosti vydal usnesení tajemníka Městského úřadu Holešov ze dne 20. 5. 2020, č. j. HOL-10120/2020/OVM/Jel, jímž bylo rozhodováno k námitce podjatosti úřední osoby Ing. R. S. v územním řízení o umístění stavby „Stan pro skladování v areálu společnosti VINAMET CZ, s.r.o. v Kurovicích“; usnesení vedoucího stavebního úřadu Ing. R. S. ze dne 1. 6. 2020, č. j. HOL-14973/2020/SÚ/RS, jímž bylo rozhodnuto tak, že pan V. S., pracovník stavebního úřadu, není vyloučen z úkonů v uvedeném územním řízení vedeném pod sp. zn. 1849/2020 o umístění stavby „Stan pro skladování v areálu společnosti VINAMET CZ, s.r.o. v Kurovicích“. S ohledem na skutečnost, že žalovaný není dle platné právní úpravy oprávněn rozhodovat o námitce podjatosti vznesené vůči hejtmanovi Zlínského kraje a řediteli Krajského úřadu Zlínského kraje, postoupil tuto část námitky podjatosti k vyřízení odboru územně a stavebně správnímu Ministerstva pro místní rozvoj, který k ní vydal usnesení dne 16. 10. 2020, č. j. MMR-48936/2020-83/2301, kterým nebylo námitce vyhověno. Toto usnesení bylo následně na základě podaného rozkladu potvrzeno rozhodnutím ministryně pro místní rozvoj ze dne 30. 3. 2021, č. j. MMR-24483/2021-31. Ředitel Krajského úřadu Zlínského kraje následně vydal usnesení ze dne 30. 11. 2020, č. j. KUZZL 78837/2020, jímž bylo rozhodnuto o nevykloučení vedoucí odboru stavebního řádu a životního prostředí Krajského úřadu Zlínského kraje Ing. A. M. z rozhodování a projednávání věci, přičemž poté i vedoucí žalovaného rozhodla usnesením ze dne 7. 12. 2020, č. j. KUZZL 80390/2020, o nevykloučení oprávněné úřední osoby Mgr. I. Š. z rozhodování a projednávání věci. Proti výše uvedeným usnesením byla podána odvolání, nicméně o těchto zatím nebylo Ministerstvem pro místní

rozvoj jakožto příslušným odvolacím správním orgánem rozhodnuto. Veškerá výše uvedená rozhodnutí jsou založena ve spisu odvolacího řízení sp. zn. KUSP 37798/2020 ÚP-IS, případně též ve spisu stavebního úřadu, přičemž lze v této souvislosti odkázat na podrobná odůvodnění uvedená k jednotlivým námitkám podjatosti, jež žalobce uvádí v podané žalobě po vzoru námitek uplatněných obcí Kurovice.

18. Žalovaný dále uvedl, že projektant odpovídá za správnost, celistvost a úplnost jím zpracované dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, zejména za respektování požadavků z hlediska ochrany veřejných zájmů a za jejich koordinaci, přičemž je povinen dbát právních předpisů a působit v součinnosti s příslušnými orgány územního plánování a dotčenými orgány. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že takto zpracovatel žadatelkou předložené dokumentace postupoval, neboť jednak navrhl stavbu ve shodě s žadatelkou předloženým certifikátem výrobku (k tomu viz dále) a rovněž spolupracoval s dotčenými orgány. Stavební úřad navíc v odůvodnění napadeného usnesení popsal stavbu tak, jak je specifikována v žadatelkou předložené dokumentaci, tudíž pochybnosti o jakémkoli parametru stavby, její povaze a způsobu užívání nejsou dle názoru žalovaného na místě. V důsledku umístění navrhované stavby nebude nijak ovlivněna kulturní památka (tj. tvrz na pozemku st. p. XC v k. ú.) ani životní prostředí. Spory ve věci užívání kanalizace mezi žalobcem a žadatelkou nemají na posouzení věci vliv, neboť navrhovaná stavba nebude připojena na technickou infrastrukturu a dešťové vody budou likvidovány vsakem na okolním pozemku.
19. Žalovaný setrvává na názoru, že vlastnická práva žalobce nemohou být v důsledku umístění navrhované stavby přímo dotčena, přičemž důrazně nesouhlasí s námitkami žalobce, dle kterých se buď vůbec či nedostatečně vypořádal s jím uplatněnými námitkami.
20. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

21. Krajský soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
22. Předně se soud zabýval žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Námitku nepřezkoumatelnosti soud neshledal důvodnou a přílehlavou. Napadené rozhodnutí je dle soudu srozumitelné, strukturované a ve sporných otázkách dostatečně odůvodněné. V projednávané věci rozhodnutí žalovaného vadou nepřezkoumatelnosti netrpí, neboť je zřejmé, z jakého zjištěného stavu věci žalovaný vycházel a jak jej právně posoudil; hodnocení správnosti a úplnosti skutkových a právních úvah, na kterých žalovaný poté své rozhodnutí založil, je již otázkou zákonnosti. Napadené rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné, a to ať už z důvodu nesrozumitelnosti, pro nedostatek důvodů ani pro vnitřní rozpornost.

IV. a) Účastenství v územním řízení

23. Předmětem nyní posuzované věci je otázka účastenství žalobce v územním řízení, nikoliv tedy samotné řízení o umístění stavby.

24. Dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona platí, že „[ú]častníky územního řízení dále jsou osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.“
25. Účastenství v územním řízení dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona je na základě ustálené judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu (viz především nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, č. 96/2000 Sb., a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013-25, č. 2932/2013 Sb. NSS, všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) možné jen za splnění dvou kumulativních podmínek – 1) existence vlastnického nebo věcného práva k nemovitosti v okolí a 2) možnost přímého dotčení tohoto práva; přímé dotčení vlastnického práva pak spočívá ve změně poměrů v lokalitě, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických práv – jedná se zejména o dotčení imisemi, přičemž takovým dotčením může být i zvýšená intenzita dopravy v místě stavby vzhledem k jejímu účelu.
26. O první podmínce není mezi účastníky sporu. Stavba má být umístěna ve vzdálenosti cca 90 m od pozemků ve vlastnictví žalobce (parc. č. XA a parc. č. XB v k. ú. K.).
27. V řízeních vedených dle stavebního zákona je nezbytné, aby účastník ve svých námitkách uvedl jednak skutečnosti, na jejichž základě se domáhá účastenství v řízení, jednak samotné důvody podání námitek, tj. co vytýká záměru, o němž se vede správní řízení (srov. § 89 odst. 3 nového stavebního zákona ve vztahu k územnímu řízení). Pokud zákon neklade žádné požadavky na formální rozlišení těchto dvou skupin tvrzení, je tomu tak dozajista i proto, že mohou být obsahově shodná. Stavební úřad je proto povinen vyhodnotit skutečnosti obsažené v námitkách účastníka řízení z toho pohledu, zda zakládají postavení této osoby coby účastníka řízení. Jestliže je tato podmínka splněna, je stavební úřad povinen ve druhé fázi námítky projednat a rozhodnout o nich věcně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008-68, č. 1787/2009 Sb. NSS).
28. Z napadeného rozhodnutí však plyne, že tuto dvojí povahu námitek žalovaný nerozlišoval, protože některé z nich vypořádal po materiální stránce, přičemž na tomto podkladě dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro přiznání postavení účastníka řízení žalobci.
29. Žalovaný se však měl ubírat opačným směrem. Podmínkou účastenství v řízení totiž není a ani nemůže být vyhovění věcným námitkám uplatněným účastníkem. To vyplývá především ze skutečnosti, že námitky se upínají ke dvěma rozdílným otázkám (účastenství v řízení a vedle toho věcné námitky proti záměru), a že pro úspěšnost námítky vztahující se k účastenství postačuje potence dotčení práva, kdežto pro úspěšnost věcné námítky je rozhodující reálnost zásahu do práv účastníka.
30. Stavební úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že „[v]ýška hřebene střešního pláště stanu nepřesahuje výšky hřebenů stávajících areálových objektů. Současně z předložené dokumentace a z vyjádření dotčených orgánů státní správy vyplývá, že dešťové vody budou přirozeně vsakovány do přilehlých travnatých ploch, a tudíž nebude dešťová voda svedena do areálové kanalizace. Vzhledem k tomu, že dešťové vody z navrženého záměru stavby stanu pro skladování nejsou napojeny na areálovou kanalizaci, nedojde k navýšení odvádění odpadních vod z areálové kanalizace. Objekt stanu pro skladování bude dle předložené dokumentace využíván pouze ke skladování materiálu (pytlové sypké směsi stavebních hmot, keramické tvarovky cihlobloků, dlažby, obkladů a ocelové profily). Stavba stanu pro skladování bude napojena zpevněnou plochou na stávající areálovou komunikaci. Frekvence dopravní obsluhy se dle předložené dokumentace předpokládá pouze v

dopoledních hodinách a to max. četnosti 1x za den. Dle předložené dokumentace a na základě vyjádření dotčených orgánů státní správy nebude provozováním stavby docházet k rušivým vlivům na okolí (hluk, vibrace, pachová zátěž, prašnost, světelný smog, apod.).“ Žalovaný následně na základě uvedeného vypořádal věcně konkrétní námitky žalobce, když uvedl, že „v důsledku umístění navrhované stavby nebude nijak ovlivněna kulturní památka ... ani životní prostředí, což v konečném důsledku vyplývá z koordinovaného závazného stanoviska Městského úřadu Holešov č.j. HOL-4882/2020/ŽP/PN ze dne 17.3.2020, neboť dle zmiňovaného koordinovaného závazného stanoviska byl záměr vyhodnocen kladně z hlediska odpadového hospodářství a vodohospodářských zájmů a nejsou jím dotčeny zájmy ochrany ovzduší, ochrany zemědělského půdního fondu, ochrany přírody a krajiny, ochrany lesního a půdního fondu a hospodaření v lesích a ochrany státní památkové péče; spory ve věci užívání kanalizace mezi panem Ing. M. M. a žadatelkou nemají na posouzení věci vliv, neboť navrhovaná stavba nebude připojena na technickou infrastrukturu a dešťové vody budou likvidovány vsakem na okolním pozemku; je-li navržena podlaha z betonových panelů, nemůže dojít k panem Ing. M. tvrzenému vsaku sypkých hmot do podloží a následné kontaminaci vodního zdroje; s ohledem na údaje uvedené v souhrnné technické zprávě a na charakter stavby nedojde k navýšení dopravní zátěže, pachové zátěže, prašnosti, blučnosti ani vibrací.“

31. Správní orgány však nemohou žalobci odpírat účastenství na základě již věcného vypořádání námitek. Podmínkou účastenství totiž není, aby bylo námitkám vyhověno, ale postačuje pouhá možnost dotčení práva. Přičemž právě věcným vypořádáním námitek správní orgány připustily možnost dotčení vlastnického práva žalobce. Navíc žalovaný vypořádal věcně jen některé námitky a jiné odbyl jen odkazem na technickou zprávu záměru. Žalovaný měl především zkoumat, zda dochází ke změně poměrů v lokalitě, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnického práva k nemovitosti (rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011-85, nebo rozsudek ze dne 22. 7. 2020, č. j. 2 As 267/2019-81). Je nutné tedy posoudit, zda existuje **možnost**, že stavba může zasáhnout do vlastnického práva žalobce, a pokud ano, musí mu být přiznáno postavení účastníka řízení.
32. Účastenství ob stojí samo o sobě, bez toho, aby následně muselo vést k rozhodnutí pro účastníka příznivému. S postavením osoby jakožto účastníka řízení jsou totiž spojena významná procesní práva, jako je právo nahlížet do spisu, vyjadřovat se k věci, činit důkazní návrhy, být přítomen ústnímu jednání. Pokud je však účastníkovi účastenství na řízení odepřeno, má tento postup za následek zkrácení na jeho právech. Toto zkrácení nemusí být jen formální, ale může se projevit i v praktické rovině, totiž nemožností efektivní ochrany právní sféry účastníka. S ohledem na nemožnost využití shora uvedených procesních práv tak tomu může kupříkladu v důsledku neschopnosti účastníka uplatnit vůči správnímu orgánu některé argumenty, které jsou zjistitelné toliko ze správního spisu, případně neschopnosti zjistit relevantní důvody, které by eventuálně mohly vést k úspěchu v jeho věci, a které by jinak byly bývaly v dispozici účastníka díky využití jeho procesních práv.

IV. b) Vyloučený orgány, námitky podjatosti

33. Soud se neztotožnil s námitkou, že ve věci rozhodoval vyloučený orgán.
34. Dle § 14 odst. 1 správního řádu platí, že „[k]aždá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení,

při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“ Odstavec 3 téhož ustanovení praví, že „[ú]častník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.“

35. Z dikce zákona vyplývá, že pro vyloučení úřední osoby pro podjatost nestačí pouhý odkaz na poměr k projednávané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům, ale je třeba nalézt vždy konkrétní zájem na výsledku řízení, pro který lze o nepodjatosti pochybovat, a faktickou možnost ovlivnění řízení (srov. § 14 [Podjatost úřední osoby, znalce a tlumočnicka]. In: *Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019).*
36. Ze správního spisu soud zjistil, že Městský úřad Holešov v této souvislosti vydal usnesení tajemníka Městského úřadu Holešov ze dne 20. 5. 2020, č.j. HOL-10120/2020/OVM/Jel, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 29. 5. 2020, č. j. HOL-14723/2020/OVM/Jel, kterým bylo rozhodnuto o námitce podjatosti úřední osoby Ing. R. S. v územním řízení o umístění stavby tak, že úřední osoba není podjatá, jelikož nebyl zjištěn žádný její zájem na výsledku řízení (viz list č. 14 prvostupňového správního spisu). Usnesením vedoucího stavebního úřadu Ing. R. S. ze dne 1. 6. 2020, č. j. HOL-14973/2020/SÚ/RS, bylo rozhodnuto, že pan V. S., pracovník stavebního úřadu, není vyloučen z úkonů v uvedeném územním řízení vedeném pod sp. zn. 1849/2020 o umístění stavby (viz list č. 31 prvostupňového správního spisu). O námitce podjatosti vznesené vůči hejtmánovi Zlínského kraje a řediteli Krajského úřadu Zlínského kraje, nemohl žalovaný rozhodnout a postoupil tuto část námítky podjatosti k vyřízení odboru územně a stavebně správnímu Ministerstva pro místní rozvoj. Poslední námitka se však přímo netýká napadených rozhodnutí, jelikož byla vznesena vůči osobám, které se přímo nepodílely na nyní posuzovaném řízení. Je nutno opět zdůraznit, že předmětem nynějšího soudního přezkumu je toliko řízení o účastenství žalobce v územním řízení, nikoliv samo územní řízení.
37. Soud má tedy za to, že žalovaný i prvoinstanční správní orgán se řádně vypořádali s námitkami podjatosti, které žalobce vznesl. Soud nesdílí ani názor žalobce, že napadené rozhodnutí bylo vydáno vyloučeným orgánem (a to na základě námítky systémové podjatosti), jelikož z ničeho ve spise nevyplývá, že by k vyloučení stavebního úřadu či žalovaného došlo. A jak soud vylicil výše, námitky podjatosti byly řádně vypořádány.

V. Závěr a náklady řízení

38. Na základě výše uvedeného soud žalobě vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil [§ 76 odst. písm. 1 c) s. ř. s.], a to ohledem na charakter a závažnost vytýkané vady. Soud současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
39. Soud také doplňuje, že s ohledem na důvody svého rozsudku považoval za bezpředmětné zabývat se námitkami ohledně věcného posouzení případu.
40. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
41. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna zástupce žalobce a náhrada hotových výdajů byla

stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) a dva režijní paušály, a to ve výši $2 \times 3\,100$ Kč a 2×300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 4 advokátního tarifu], tedy celkem 6 800 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 1 428 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč.

42. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 11 228 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. června 2023

JUDr. Zuzana Bystrická v.r.
předsedkyně senátu